

Mèxic D.F., 25 ~~de setembre del 1962~~ de setembre del 1962

Estimats pares i Joan: acabo de rebre la carta en la qual ens comuniquen que ja tenen pis. Albrícies! Tot el que els deia ahir, en la carta cursada ahir mateix, sobre preferències d'un o altre pis, és absolutament secundari; tots dos ens feien molta il·lusió i el d'ara, per ésser segur, (i futura casa nostra!), ja és el que ens estimem més. Tot i éssent petit, com diuen, és més gran que el que tenim a Mèxic, que té només dos dormitoris i per a la cambra del Raimon ja teníem un veritable problema. Si a l'estança o menjador hi cap la taula de treball, molt millor i pel que fa al ^{laboratori} ~~laboratori~~ (realment indispensable), ja ho arreglarem. En principi, m'agradaria tenir els elements de treball el més aprop possible del lloc on visqui, perquè l'experiència m'ha ensenyat que, podent dedicar més temps a la feina, en queda més per al descans.

Tothom ens diu que Sant Cugat està molt bé i la seva comoditat de comunicacions amb Barcelona és esplèndida. Ja hauria volgut jo, aquí a Mèxic, iguals facilitats per a traslladar-me al centre! Jo recordo Sant Cugat vagament. Penso que hi devia haver anat poques vegades, tot i que era el poble de procedència de l'avi Pere i (si no m'equivoco) de la família Caldés.

La llar de foc ens plau moltíssim. Sempre l'hem desitjada... A part de la comoditat que representa, fa molt bonic. Creguin que viure en un poble ens atreu i fa molta temps que ho diem amb la Rosa. Ella, particularment, sempre m'havia dit que, quan retornéssim a Catalunya, s'estimaria més habitar en un poble que a la mateixa Barcelona. Per tant, està més engrescada que mai.

Podrem tornar, de seguida, si Déu vol, els diners anticipats pel Manuel. El que no podem pagar-li mai és el ^{la} favor que ens fan ell i la Montserrat, ajudant-los a vostès i col·laborant a solució d'aquest problema que, ja des del principi, ens havien dit que era el més gros. No els sabia explicar, pares, l'alleujament que m'han donat amb la notícia del pis de Sant Cugat; precisament aquests dies ens anem desprenent de coses, desmuntant el pis de Mèxic i, vulgues que no, això em produïa una mica de tristesa. Però si ja sabem, ara, que mentre acabem aquí, ja comença una vida nova a Catalunya, se'ns dissipa qualsevol mena de recança.

No sé com deu ésser la cambra per a la minyona o estris. Segons com, podria muntar-hi el laboratori, ja que l'espai que necessito és ben petit. Aquí, l'he instal·lat a la cuina, una de les cuines diminutes que s'estilen en les cases modernes de Mèxic. I em va bé, pel que jo necessito.

Ja tenim els visats espanyol i nord-americà, tots els nostres papers civils legalitzats pel Conolat espanyol, així com també els certificats d'estudis dels nens. Avui hem lliurat els passaports a l'Agència de Viatges, requisit indispensable per a la obtenció dels passatges i tot ho tenim a punt.

En fi pares: s'acosta el moment de la nostra gran alegria! No m'allargo més, perquè aquests dies compto i aprofito tots els minuts.

Rebin tot l'amor del seu

Pere

L'estalvi de 400 pessetes al mes és també un factor digne de tenir en compte. Ho dic referint-me al pis de 1.900 pessetes. Nosaltres patim del vici de convertir els pesos en pessetes i tot ens sembla barat, però ja sabem que amb el que cal comptar és amb les pessetes que es puguin guanyar a Catalunya. I estic molt animat a guanyar-ne!